U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Filipa Dienstbiera, Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně: **Ing. J. K.**, proti žalovaným: **1) Městský úřad Uherské Hradiště**, se sídlem Masarykovo náměstí 19, Uherské Hradiště, a **2) Městský úřad Veselí nad Moravou**, se sídlem tř. Masarykova 119, Veselí nad Moravou, o kompetenční žalobě podle § 97 a násl. s. ř. s. (kladný kompetenční spor),

takto:

I. Žaloba **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Předmětem projednávané věci je určení, zda je Městský úřad Veselí nad Moravou správním orgánem, který *„měl být vyzván, aby se v souladu s § 131 odst. 2 písm. a) správního řádu vyjádřil závazným stanoviskem (§149 správního řádu)*“, a to v řízení o návrhu na stanovení dobývacího prostoru Uherský Ostroh k dobývání výhradního ložiska štěrkopísků Moravský Písek.

II. Stručné shrnutí obsahu žaloby

[2] Dne 22. 3. 2018 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání žalobkyně označené jako kompetenční žaloba podle § 97 s. ř. s., v němž uvedla, že Krajský úřad Zlínského kraje (dále jen „krajský úřad“) svým rozhodnutím ze dne 23. 5. 2017, čj. 34373/2017, ve zkráceném přezkumném řízení změnil nesouhlasné závazné stanovisko Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 5. 4. 2017, čj. MUUH-SŽP/9014/2017/Sch, ke stanovení dobývacího prostoru Uherský Ostroh na výhradním ložisku štěrkopísku Moravský Písek na souhlasné. Uvedenou změnou bylo dle žalobkyně změněno i nesouhlasné závazné stanovisko Městského úřadu Veselí nad Moravou ze dne 20. 3. 2017,

čj. MVNM/8537/2017, které se vztahuje k vodnímu zdroji Bzenec-Komplex společnosti Vodovody a kanalizace Hodonín a. s. Dle jejího názoru je ale důležité, aby vzhledem k hydrogeologickým posudkům bylo toto závazné stanovisko zachováno a uplatněno. Jednání krajského úřadu žalobkyně označila za jsoucí v rozporu s veřejným zájmem i s platnými zákony (§ 28 odst. 2 vodního zákona) a vládním nařízením č. 85/1981 Sb., o chráněných oblastech přirozené akumulace vod Chebská pánev a Slavkovský les, Severočeská křída, Východočeská křída, Polická pánev, Třeboňská pánev a Kvartér řeky Moravy.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

III.1. Pravomoc kompetenčního senátu

[3] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil, zda má pravomoc k projednání a rozhodnutí věci, tedy zabýval se tím, zda se jedná o kompetenční spor. Ten je vymezen třemi prvky (předpoklady). Za prvé zde musí být vedeno řízení, v němž se rozhoduje o právech a povinnostech fyzických nebo právnických osob. Za druhé, dva správní orgány si buď osobují pravomoc o věci rozhodnout (o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem – kladný kompetenční spor), nebo naopak popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí ve věci (o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem – záporný kompetenční spor). Za třetí těmito správními orgány musí být subjekty vymezené v § 97 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a to pouze v tam uvedených kombinacích (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, čj. Komp 3/2012).

[4] S ohledem na obsah žaloby Nejvyšší správní soud konstatuje, že se nejedná ani o kladný, ani o záporný kompetenční spor, jak jsou vymezeny v § 97 odst. 2 a 3 s. ř. s., a není tedy splněna podmínka druhá. Žádné správní orgány zde spor o pravomoc nemají, ani záporný, ani kladný. Naopak, o pravomoci správních orgánů zde žádné pochyby nevyvstávají. Nejvyšší správní soud proto žalobu žalobkyně shledal nepřípustnou podle § 99 odst. a s. ř. s., protože se nejedná o kompetenční spor, a odmítl ji.

[5] Ačkoliv k nepřípustnosti žaloby žalobkyně by stačilo již nesplnění výše uvedeného předpokladu, lze nad rámec nutných důvodů rozhodnutí dodat, že i kdyby spor o pravomoc existoval, nejednalo by se o spor mezi těmi správními orgány, jež jsou taxativně vymezeny v § 97 odst. 1 s. ř. s.

III.2. Návrh na přiznání odkladného účinku

[6] Žalobkyně podala společně se svou žalobou i blanketní návrh na přiznání odkladného účinku podle § 73 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ji přípisem ze dne 12. 4. 2018 (doručeným žalobkyni dne 16. 4. 2018) vyzval, aby s ohledem na specifika kompetenčních sporů upřesnila ve lhůtě do 30 dnů, v čem má odkladný účinek žaloby spočívat a doplnila konkrétní důvody pro jeho přiznání ve smyslu § 73 odst. 2 s ř. s. Žalobkyně ve svém podání ze dne 25. 4. 2018 uvedla, že žádá o přiznání odkladného účinku ve veřejném zájmu, a dodala, že jakýkoli nezákonný postup by způsobil nepoměrně

větší újmu veřejnému zájmu, než vznikne těžaři F. J. Nejvyšší správní soud posoudil, že toto podání nesplňuje požadavky na návrh na přiznání odkladného účinku podle § 73 odst. 2 s. ř. s., a proto o něm i s ohledem na to, že rozhodl o věci samé, samostatně nerozhodoval.

III.3. Žádost o osvobození od soudních poplatků

[7] Žalobkyně podala společně se svým návrhem i žádost o osvobození od soudních poplatků. Protože podání žaloby podle § 97 a násl. s. ř. s. není zpoplatněno, a navíc žaloba žalobkyně byla odmítnuta, neboť byla vyhodnocena Nejvyšším správním soudem jako nepřípustná, ani o této žádosti Nejvyšší správní soud s ohledem na to, že rozhodl o věci samé, samostatně nerozhodoval.

IV. Závěr

[8] Soud závěrem dodává, že sama skutečnost, že je žalobkyně nespokojena s postupem Krajského úřadu Zlínského kraje, přípustnost žaloby podle § 97 a násl. s. ř. s. nezakládá. Účelem řízení o kompetenčních žalobách je totiž řešení reálně existujících kompetenčních sporů, tedy zjednodušeně sporů mezi správními orgány před vydáním rozhodnutí. Po vydání rozhodnutí mají nastoupit jiné prostředky ochrany, např. žaloba ke správnímu soudu či kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Proto, má-li žalobkyně za to, že Krajský úřad Zlínského kraje v jí vymezeném řízení nepostupoval v souladu se zákonem, musí uplatnit proti tomuto postupu prostředky, které ji právní předpisy poskytují. Jím však není kompetenční žaloba podle § 97 a násl. s. ř. s.

V. Náklady řízení

[9] Podle ustanovení § 101 s. ř. s. „*žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení*“ ve věci kompetenční žaloby, proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. června 2018

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu